

Arrest

nr. 47 647 van 2 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DENRUYTER, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 september 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 september 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 april 2010.

1.3. Op 4 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn van al-Khiaam en de Libanese nationaliteit te bezitten. U was niet politiek actief. Sedert 1996 werkte u evenwel als informateur voor G.(...) al-D.(...), de militair verantwoordelijke van uw dorp al-Khiaam (Zuid-Libanon) en verhuisde u hiervoor naar Beiroet. U deed dit werk aangezien u er financieel voor vergoed werd. Zo kon u een bakkerij tegenover het kantoor van de beweging Hezbollah in de wijk al-Dahiyé in Beiroet openen en u diende er de bewegingen van Hezbollah in het oog te houden. In 2000, nadat het Zuid-Libanese leger ontbonden werd na de terugtrekking van Israël uit Zuid-Libanon, werd G.(...) al-D.(...) gearresteerd. Op een dag in Beiroet ontmoette u M.(...) Y.(...), van wie u wist dat deze eerder ook voor G.(...) al-D.(...) had gewerkt. Vervolgens begon u voor hem te werken als informateur en via hem kreeg u ook contacten met H.(...) al-S.(...). Op 16 augustus 2009 kreeg u van M.(...) te horen dat H.(...) al-S.(...) en diens echtgenote waren gearresteerd door de Hezbollah en dat ze beschuldigd werden van collaboratie met Israël. U vermoedt dat deze arrestaties een dag eerder hadden plaatsgevonden. U ging die dag nog naar uw werk, maar daar hoorde u van uw werknemers dat de Hezbollah, met name B.(...) M.(...) die instond voor de veiligheid, naar u op zoek was. U besloot terstond te vluchten, zonder uw familie of vrienden te verwittigen, en u vluchtte onmiddellijk met het openbaar vervoer naar Hermel, aan de grens met Syrië. Daar verbleef u drie dagen en vervolgens reisde u tot Syrië, alwaar u een maand later vertrok richting Turkije. U reisde volledig illegaal, zonder documenten, vanuit Libanon tot België. Volgens uw verklaringen kwam u op 28 september 2009 aan in België, waar u twee dagen later asiel aanvroeg. U heeft sinds uw verblijf alhier geen nieuws uit Libanon.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten en/of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst verklaart u Hezbollah te vrezen omdat ze u kwamen zoeken op 16 augustus 2009 en onmiddellijk na deze feiten te hebben vernomen te zijn gevlucht. Dient in dit kader echter opgemerkt te worden dat u geen concrete details kunt verstrekken aangaande de door u beweerde vrees voor vervolging. Zo stelt u sinds uw vertrek geen contacten meer te hebben met enig persoon in Libanon, noch met familie, noch met vrienden (CGVS, p.2). U kunt het CGVS dan ook geen verdere gegevens verschaffen over uw huidig vervolgingsrisico in Libanon. Nochtans kan verwacht worden dat u al het mogelijke zou doen om informatie met betrekking tot uw risico op vervolging door Hezbollah te weten te komen. U hiernaar gepeild geeft aan één keer naar uw echtgenote te hebben proberen bellen, dan te hebben geconstateerd dat 'het niet werkte', maar hierna geen pogingen te hebben ondernomen om nog verder contact op te nemen (cgvs, p.2). Uw toch wel zeer laconieke houding wekt de nodige verbazing gezien recente en accurate informatie essentieel is om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en de vaststelling dat u nagelaten hebt hierin verdere stappen te ondernemen, ondermijnt de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging.

Uw loutere verklaring als zou u door Hezbollah mogelijks gedood worden omwille van de informatie die u over hen doorgaf, aangezien B.(...) M.(...) u op 16 augustus 2009 in uw bakkerij kwam zoeken, is op zich onvoldoende om te besluiten dat u een ernstige en persoonsgerichte vervolging riskeert in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u niet eens weet waarom deze persoon naar u op zoek was. Hij zou immers enkel gevraagd hebben waar u was. Daarenboven kan men zich de vraag stellen waarom hij, indien hij u echt wilde viseren, niet gewoon in de bakkerij op u zou hebben gewacht of iets meer discreet tewerk zou zijn gegaan zodat u niet zou zijn gealarmeerd en de vlucht zou hebben genomen (cgvs, p.6).

Bovendien legt u geen enkel document neer om uw identiteit, reisweg, recent vertrek uit Libanon of asielrelaas te staven.

Het door u neergelegde doktersattest geeft aan dat u problemen heeft met uw gehoororgaan, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, “onder meer via de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” (vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm (artikel 1382 B.W.) die ook de overheid in acht dient te nemen bij het beoordelen van een asielverzoek, voert verzoeker aan dat de argumenten van de bestreden beslissing berusten op evidente beoordelingsfouten en niet opwegen tegen de elementen in het dossier die erop wijzen dat hij wel voldoet aan de voorwaarden inzake asiel en de subsidiaire bescherming. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zorgvuldigheidsplicht die op hem rust, schendt door, in het licht van duidelijke, geloofwaardige en met elkaar overeenstemmende elementen pro de gegrondheid van het dossier, geen onderzoek te doen naar nog onzekere elementen. Verzoeker stelt dat hij gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en dat er aanwijzingen zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en hij is dan ook van mening dat hij de hoedanigheid van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming dient te krijgen. Hij betoogt dat de door hem aangebrachte feiten zwaarwichtig genoeg zijn om van een zorgvuldige overheid te vereisen dat ze omtrent andere feiten die niet met zekerheid vaststaan, zelf een onderzoek instelt alvorens het asielverzoek af te wijzen.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). In zoverre verzoeker behoudens de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. De Raad ziet voorts niet in hoe artikel 1382 B.W. dienstig zou kunnen ingeroepen worden en stelt vast dat verzoeker dit niet verder in concreto uitwerkt.

2.3. De Raad stelt verder vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 mei 2010 (CG nr. 0916956), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij geen concrete details kan verstrekken aangaande de door hem beweerde vrees voor vervolging, hij sinds zijn vertrek uit Libanon noch met vrienden, noch met familie contact heeft gehad, laconieke houding die de ernst van de door hem beweerde vrees voor vervolging ondermijnt, zijn loutere verklaring als zou hij door Hezbollah mogelijks gedood worden omwille van de informatie die hij over hen doorgaf onvoldoende is om te besluiten dat hij een ernstige en persoonsgerichte vervolging riskeert in de zin van

de vluchtelingenconventie, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet eens weet waarom B.M. naar hem op zoek was en hij geen enkel document voorlegt om zijn identiteit, reisweg, recent vertrek uit Libanon of asielrelaas te staven.

2.5. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de asielzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de asielzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van enig document dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aantoont. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in de asielprocedure en van verzoeker wordt verwacht dat hij de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorlegt. Verzoeker geeft echter geen aannemelijke verklaring voor het gebrek aan identiteitsdocumenten, noch toont hij aan dat hij enige poging heeft ondernomen om alsnog de nodige stukken in zijn bezit te krijgen. De uitleg in het verzoekschrift dat hij niet wil dat iemand op de hoogte is van het feit dat hij in België verblijft en hij om deze reden niet in staat is om enig document te bekomen, kan niet overtuigen en ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen. De Raad benadrukt dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit zonder dat hiervoor een aanvaardbare reden aanwezig is, een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas.

In de mate dat verzoeker zijn identiteit en zijn relaas tracht te bewijzen met vier documenten die hij in de loop van de procedure bij aangetekend schrijven van 18 augustus 2010 heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat deze zijn opgesteld in het Arabisch. De neergelegde documenten worden bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad verder vast dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Hij maakt immers niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk door Hezbollah wordt gezocht en vervolgd wegens spionage voor Israël, temeer hij niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten. Verzoeker houdt voor dat er op 16 augustus 2009 door een lid van Hezbollah naar hem werd gevraagd. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing is dit op zich onvoldoende om te besluiten dat verzoeker een ernstige en persoonsgerichte vervolging riskeert in de zin van de vluchtelingenconventie, temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet eens weet waarom deze persoon naar hem op zoek was. De loutere beweringen dat hij door Hezbollah wordt gezocht en mogelijks door hen zal gedood worden omwille van de informatie die hij over hen doorgaf, zijn dan ook slechts gebaseerd op vermoedens en speculaties van zijnentwege. Verzoeker brengt overigens evenmin enig begin van bewijs bij van zijn beweerde (spionage)activiteiten in Libanon. Het louter herhalen in zijn verzoekschrift van zijn eerdere verklaringen dat hij Hezbollah vreest aangezien Hassan Nasrallah op televisie heeft verklaard dat alle collaborateurs zullen worden geëxecuteerd zeker indien ze sji'iet zijn, het niet tot de werkwijze van Hezbollah behoort om enige documenten of "bewijzen" te verschaffen wanneer iemand zal omgebracht worden, wat verklaart waarom hij geen concrete bewijzen kan voorleggen die zijn vrees kunnen aantonen en hij na de arrestatie van H. al-S. en diens echtgenote gevolgd door het voorval in de bakkerij niet zomaar kon "*zitten wachten en niets doen*" tot ze ook hem zouden komen halen en er voor hem dan ook niets anders opzat dan te vluchten, doen geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing. Overigens acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, nadat hij van één van zijn werknemers had vernomen dat Hezbollah naar hem op zoek was, onmiddellijk het land zou zijn ontvlucht zonder zijn familie of zijn echtgenote hiervan op de hoogte te stellen (administratief dossier, stuk 5, p. 4).

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het feit dat hij sinds zijn vertrek uit Libanon geen contact meer heeft gehad met zijn familie irrelevant is inzake zijn vrees voor vervolging en bovendien te verklaren is door het feit dat hij niet wenst dat iemand op de hoogte wordt gebracht van zijn verblijf in België, benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat

hij al het mogelijke doet om recente informatie over de evolutie van zijn beweerde problemen te bekomen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij slechts éénmaal heeft geprobeerd om zijn echtgenote te contacteren op haar gsm, doch dat *“het niet meer werkte”* en hij nadien geen andere pogingen heeft ondernomen om nog contact op te nemen met zijn echtgenote of zijn familie (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse in zijn persoonlijke situatie en deze van zijn familie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De uitleg dat hij zijn verblijf in België geheim wil houden, kan geenszins worden aanvaard ter verschoning van zijn gebrek aan interesse in de gebeurtenissen die zich na zijn vertrek uit Libanon hebben voorgedaan. Voor zover verzoeker ter terechtzitting toelicht dat hij via een *“onbekende Libanees”* contact heeft opgenomen met zijn echtgenote die dan een aantal documenten aan deze man heeft meegegeven, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers bewering niet alleen vaag is maar tevens ongeloofwaardig. Immers, verzoeker beweert te vrezen voor zijn leven omdat hij Hezbollah bespioneerde zodat het niet aannemelijk is dat hij een *“onbekende man”* naar zijn echtgenote stuurt zonder dat hij zelf contact kan opnemen met zijn echtgenote en dit terwijl hij naar zijn zeggen niet wil dat iemand weet dat hij in België verblijft.

2.9. In wezen beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen en speculaties. Dergelijk verweer is echter niet dienend om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met overtuigende verklaringen, noch met documenten. De Raad besluit dan ook dat, omwille van zijn gebrek aan medewerking, de vaagheid en de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en het gebrek aan enig begin van bewijs van zijn identiteit en het feit dat hij zou worden gezocht/vervolgd door Hezbollah, verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 vreemdelingenwet kan worden erkend. Immers, wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund heeft op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Verzoeker laat overigens na te concretiseren welke elementen uit het dossier door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zouden onderzocht zijn.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat dit feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS